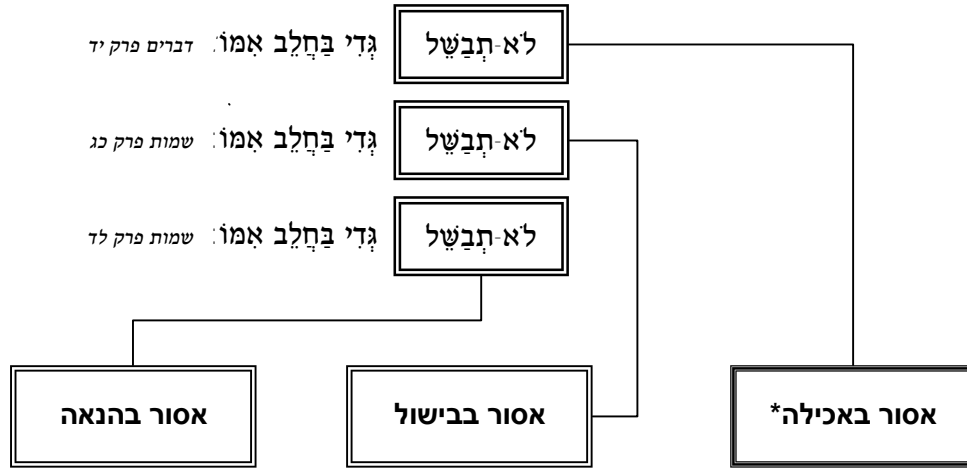

* וכך ההלכה

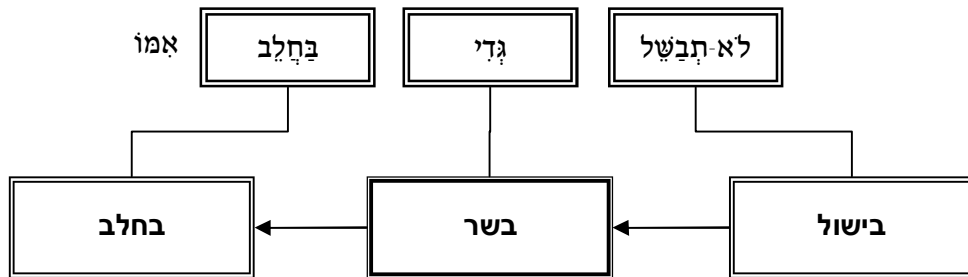
1. לר' יוסי הגלילי, בשר עוף מותר אף בדרבנן.
2. לדעת הב"ח, בשר בהמה טמאה אסור משום בב"ח דרבנן (וכל הפוסקים חולקים עליו). לדעת חב הפוסקים, רבנן סוברים כר' עקיבא.

במה אסור בשר בחלב מה"ת

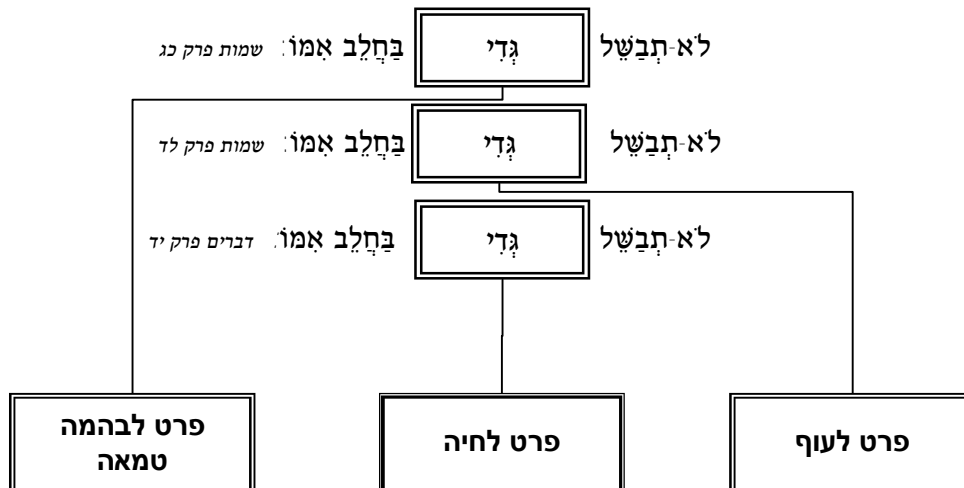
*הוציא איסור אכילה בלשון בישול לומר שאינו אסור מן התורה אלא דרך בישול

הגדר ד"איסור בשר בחלב" מה"ת

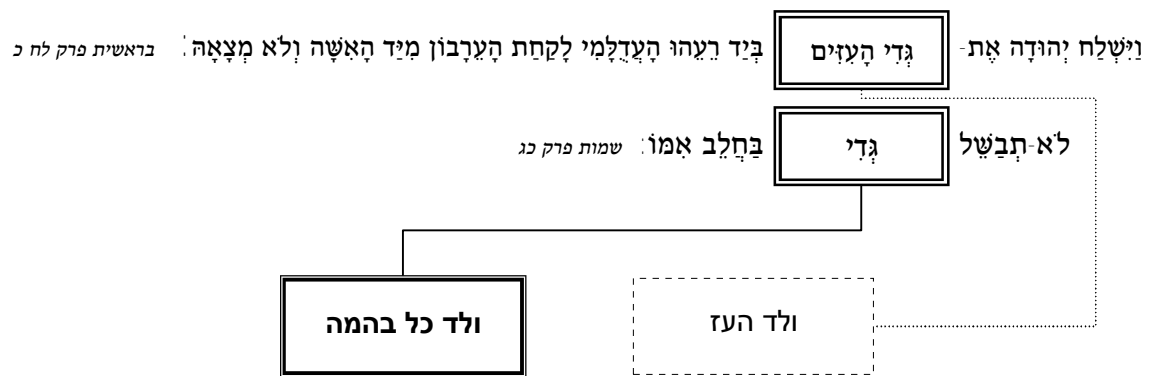

סוג הבשר שאסור מה"ת לענין בב"ח - לדעת ר' עקיבה -

בשר שאינו נכלל באיסור בב"ח

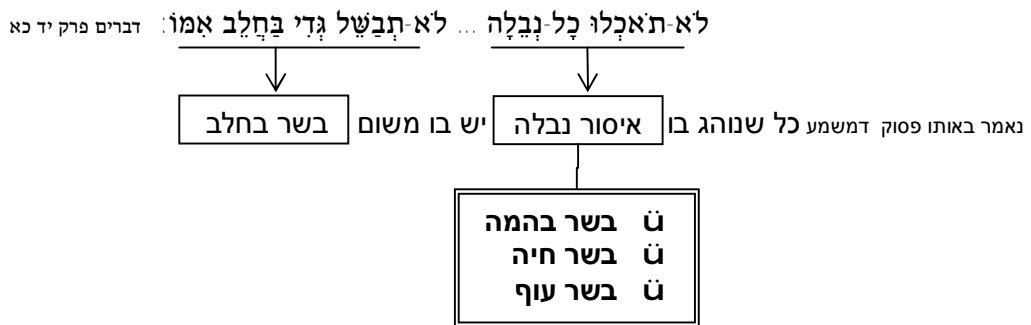
בשר שנכלל באיסור בב"ח

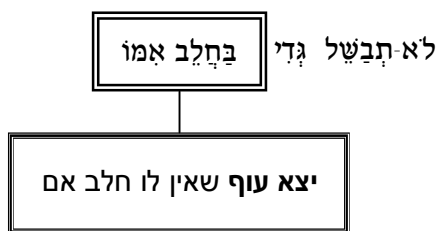
אמר קרא וישלח יהודה את גדי העזים כאן גדי עזים הא כל מקום שנאמר גדי סתם אפילו פרה ורחל במשמע

סוג הבשר שאסור מה"ת לענין בב"ח - לדעת ר' יוסי הגלילי -

בשר שנכלל באיסור בב"ח

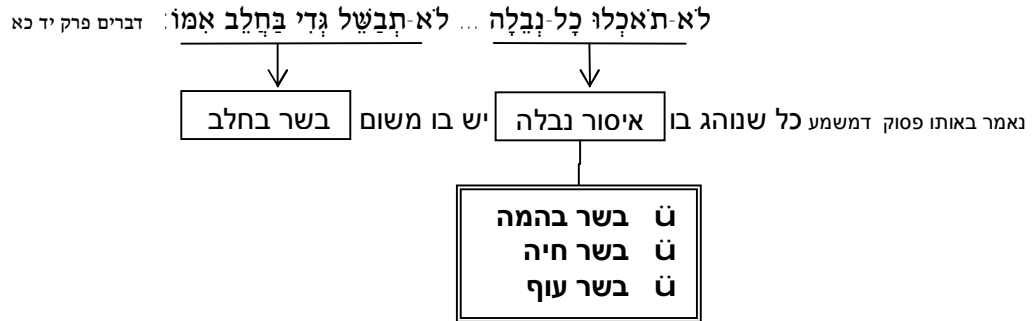

בשר שאינו נכלל באיסור בב"ח

סוג הבשר שאסור מה"ת לענין בב"ח - לדעת רבנן – לפי התוס' (אבל חב הפוסקים סוברים שדעת רבנן כר"ע)

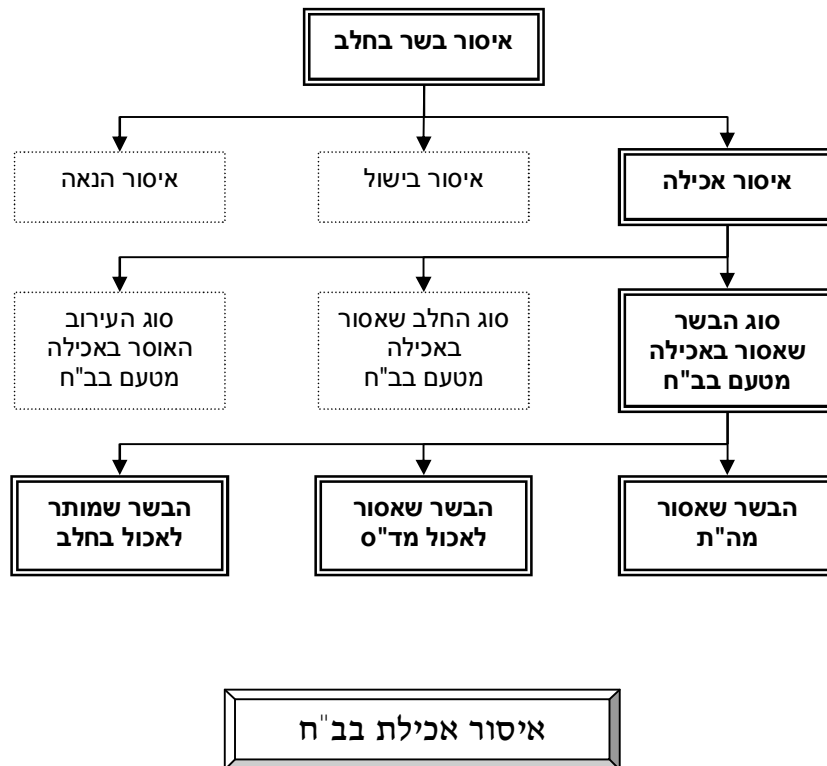
בשר שנכלל באיסור בב"ח

יט ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך לא-תבשל גדי בחלב אמו: שמות פרק כג

כו ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה אלהיך לא-תבשל גדי בחלב אמו: שמות פרק לד

כא לא-תאכלו כל-גבלה לגר אשר-בשעריך תתננה ואכלה או מכר לנכרי פי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך לא-תבשל גדי בחלב אמו: דברים פרק יד

- סוג הבשר שאסור באכילה מטעם בב"ח
- סוג החלב שאסור באכילה מטעם בב"ח
- סוג העירוב האוסר באכילה מטעם בב"ח

סוג הבשר שאסור מטעם בב"ח מה"ת

<p>מותר לבשל ומותר בהנאה דאין בו משום בשר בחלב כדיליף בגמרא ובאכילה מיהא אסור משום איסור טמאה ר"ע אומר חיה ועוף אינם מן התורה שנאמר לא תבשל גדי בחלב</p>	<p>בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טהורה אסור לבשל ואסור בהנאה בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טמאה בשר בהמה בחלב בהמה טהורה</p>	מתני'
--	--	--------------

משום נבלה יכול יהא אסור לבשל בחלב ת"ל בחלב
 אמו יצא עוף שאין לו חלב אם:

גמ' מנא הני מילי דכל בהמה במשמע א"ר אלעזר אמר
 קרא וישלח יהודה את גדי העזים כאן גדי עזים הא כל
 מקום שנאמר גדי סתם אפילו פרה ורחל במשמע
 מסכת חולין דף קיג/א

אמו ג' פעמים פרט לחיה ולעוף ובהמה טמאה גדי פרט
 לעוף שאינו בהמה גדי פרט לחיה שאינה בהמה דאע"ג דחיה בכלל בהמה
 אתא קרא יתירא ומפקיע גדי ולא את הבהמה טמאה אבל בהמה טהורה
 דלאו גדי כגון פרה ורחל איתרביא מקראי כדקתני בברייתא בגמרא: רבי
 יוסי הגלילי אומר נאמר לא תאכלו כל נבלה ונאמר
 באותו פסוק עצמו לא תבשל גדי בחלב אמו דמשמע כל שנוהג בו איסור
 נבלה יש בו משום בשר בחלב לא תבשל גדי בחלב אמו את
 שאסור משום נבלה אסור לבשל בחלב עוף שאסור

התורה ונפקא לן מדדריש לקמן את שאסור משום
 נבלה אסור לבשלו בחלב: מסכת חולין דף קיג/א

תוס' ד"ה בשר בהמה טהורה בחלב
 בהמה טהורה כו'. הוא הדין בשר עוף לרבנן דאסור מן
 התורה דדוקא ר"ע הוא דאמר חיה ועוף אינם מן

אלא ת"ק אמר שנוהג בבהמה טהורה דוקא ולא
 בטמאה ור"ע מפרש מהיכן נתמעטו חיה ועוף ובהמה
 טמאה.

רא"ש: רב אלפס פוסק הלכה כרבי עקיבה.
 ואי ס"ל דרבנן פלגי עליה, הא קי"ל הלכה כר"ע
 מחבירו דווקא ולא כנגד רבים. אלא ודאי דלא פליגי

סוג הבשר שאסור מטעם בב"ח מה"ת

קיצור

בשר בהמה, חיה ועוף טהורה*	רבנן (ת"ק) לתוס'
בשר בהמה טהורה* (ולא פליגי ר"ע את"ק)	רבנן לרא"ש
	לר"ע:
בשר בהמה וחיה**	לרבי יוסי הגלילי:

*בזה נכלל בשר נבלה, טריפה ושאינה שחוטה שאסור מה"ת לבשל בחלב (ולא בא להוציא אלא בהמה טמאה) מיהו, אין בהם איסור אכילה משום בב"ח - בית הלל -

**ומשמע אף טמאה מאחר שיש בטמאה משום נבלה - תפארת ישראל -

בחלב בהמה טהורה מותר לבשל ומותר בהנאה ר"ע
 אומר חיה ועוף אינם מן התורה שנאמר לא תבשל גדי
 בחלב אמו ג' פעמים פרט לחיה ולעוף ובהמה טמאה.

רי"ף: מתני' בשר בהמה טהורה עם חלב
 בהמה טהורה אסור לבשל ואסור בהנאה בשר בהמה
 טהורה בחלב בהמה טמאה או בשר בהמה טמאה

ליה דלא פליגי אלא ת"ק אמר שנוהג בבהמה טהורה
 דוקא ולא בטמאה ור"ע מפרש מהיכן נתמעטו חיה
 ועוף ובהמה טמאה.

רא"ש: ומה שהביא רב אלפס דר"ע ולא
 הביא דרבי יוסי הגלילי, משום שפוסק הלכה כרבי
 עקיבה. ואי ס"ל דרבנן פלגי עליה, הא קי"ל הלכה
 כר"ע מחבירו דווקא ולא כנגד רבים. אלא ודאי סבירא

גדי בחלב אמו אלא שדיבר הכתוב בהווה אבל בשר
 בהמה טהורה (שבשלו) בחלב בהמה טמאה או בשר
 בהמה טמאה (שבשלו) בחלב בהמה טהורה

רמב"ם: הלכה ג אין אסור מן התורה אלא
 בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טהורה שנאמר לא
 תבשל גדי בחלב אמו וגדי הוא כולל ולד השור ולד
 השה ולד העז עד שיפרוט ויאמר גדי עזים ולא נאמר

מותרלבשלומותרת בהנייה ואין חייבין על אכילתו משום בשר בחלב.

הלכה ד וכן בשר חיה ועוף בין בחלב חיה בין בחלב בהמה אינו אסור באכילה מן התורה לפיכך מותר לבשלו ומותר בהנייה ואסור באכילה מדברי סופרים

כדי שלא יפשעו העם ויבואו לידי איסור בשר בחלב של תורה ויאכלו בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טהורה שהרי אין משמע הכתוב אלא גדי בחלב אמו ממש לפיכך אסרו כל בשר בחלב. הלכות מאכלות אסורות פרק ט

תורת הבית הקצר

איזהו בשר אסור בחלב. בשר בהמה אסור מן התורה. נאמר לא תבשל גדי

בחלב אמו שלשה פעמים לומר לך גדי ולא חיה גדי ולא עוף גדי ולא בהמה טמאה. הבית השלישי השער הרביעי

טור:

איסור בשר בחלב כתיב לא תבשל גדי בחלב אמו ונאמר ג' פעמים בתורה אחד לאיסור בישול ואחד לאיסור אכילה ואחד לאיסור הנאה והוציא איסור אכילה בלשון בישול לומר שאינו אסור מן התורה אלא דרך בישול אבל מדרבנן אסור בכל ענין וגדי לאו דוקא דהוא הדין נמי שור שה ועז ולא

שנא בחלב אמו ולא שנא בחלב אחרת אלא שדבר הכתוב בהווה. ואינו נוהג אלא בטהורה כגון בשר בהמה טהורה בחלב טהורה אבל בשר טהורה בחלב בהמה טמאה או בשר טמאה בחלב טהורה ובשר חיה ועוף אפילו בחלב טהורה אינו אלא מדרבנן ומותר בבישול ובהנאה. יורה דעה סימן פז

ב"י

ובשר העוף בחלב פשוט שם במשנה דלכ"ע מותר מן התורה. ובשר חיה פלוגתא

דר"ע ור' יוסי הגלילי ופוסק רבינו כרבי עקיבא וכן פסק הרא"ש, הרי"ף, הרמב"ם והרשב"א. יו"ד סימן פז

שו"ע

סעיף א כתוב בתורה: לא תבשל גדי בחלב אמו ג' פעמים: אחד לאיסור בישול, ואחד לאיסור אכילה, ואחד לאיסור הנאה. והוציא אכילה בלשון בישול, לומר שאינו אסור מן התורה אלא דרך בישול, אבל מדרבנן אסור בכל ענין. (כל בשר בחלב שאינו אסור מן התורה, מותר בהנאה). **סעיף ב** גדי, לאו דוקא, דהוא הדין שור, שה ועז. ולא שנא בחלב אם, ולא שנא בחלב אחרת, אלא שדבר הכתוב

בהווה. **סעיף ג** אינו נוהג אלא בבשר בהמה טהורה בחלב בהמה טהורה, אבל בשר טהורה בחלב טמאה, או בשר טמאה בחלב טהורה, מותרים בבישול ובהנאה. ובשר חיה ועוף, אפילו בחלב טהורה, מותר בבישול, ובהנאה; ואף באכילה אינו אסור, אלא מדרבנן. אבל דגים וחגבים, אין בהם איסור, אפילו מדרבנן. יו"ד סימן פז

ב"ח

התוספות כתבו אהא דתנן בשר בהמה טהורה בחלב בהמה טהורה וכו': "הוא הדין בשר עוף לרבנן דאסור מן התורה דדוקא ר"ע הוא דאמר חיה ועוף אינם מן התורה ונפקא לן מדריש לקמן את שאסור משום נבלה אסור לבשלו בחלב"

לפ"ז משמע דהלכה כרבנן דאין הלכה כרבי עקיבא מחביריו. ואע"ג דהאשיר"י כתב: "מדהביא האלפסי דברי רבי עקיבא, אלמא דסבירא ליה דרבי עקיבא בא לפרש דברי ת"ק ולא לאיפלוגי עליה" מכל מקום קשה הדבר להקל כנגד דעת התוספות. יו"ד סימן פז

ש"ך

דעת המחבר דבשר חיה ועוף אינו אסור באכילה אפילו דרך בישול אלא מדרבנן ומותר בהנאה ובבישול לגמרי ומהרש"ל והב"ח תלו עצמן בדברי מהרא"י בהגהת ש"ד סי' ע"ו במ"ש קשה להקל נגד התוס' לכן פסקו דבשר חיה ועוף בחלב דאורייתא ובספרי החזקתי דברי האומרים שהוא מדרבנן מן הש"ס והבאתי שם שכן דעת הרבה פוסקים מאד ושאיף מהרא"י לא קאמר אלא שקשה להקל נגד התוס' שלא לאכול גבינה אחר בשר עוף מיד אבל

מודה לדינא דבשר עוף בחלב דרבנן שהרי כתב בהגהת ש"ד סי' ס"ט דביצים גמורים מותר לאכלן בחלב משום דבשר עוף בחלב דרבנן הקילו (וכ"כ רנ"ש במ"ש סימן ס"ט שמהרא"י תופס עיקר כבה"ג ע"ש) ואף שהתוס' תלו דין אכילת גבינה אחר בשר עוף בזה דבשר עוף בחלב דאורייתא או דרבנן מ"מ אין זה מוכרח כמ"ש שם וגם מדברי התוס' עצמן שם משמע שאין מוכרח לומר כן אלא שבאו ליישב מנהג העולם ע"ש ובאמת י"ל דרך אחרת דאף למאי דקי"ל בשר עוף בחלב דרבנן

והרי כתב הרמב"ם סוף פ"ב מהלכות ממרים שהאומר
בשר עוף בחלב אסור מן התורה עובר בבל תוסיף
ע"ש: יר"ד סימן פז ס"ק ד

אסור לאכול גבינה מיד אחריו וכדלקמן ר"ס פ"ט והא
דתני אגרא עוף וגבינה נאכלין באפיקורן מפרשין כמו
שמפרש הרמב"ם וסייעתו ומביאו ב"י ס"י פ"ט דהיינו
באוכל גבינה ואח"כ עוף ועוד יש לחלק בכמה גווני

האם ההלכה כרבנן (לפי הדעות שת"ק חולק על ר"ע), כר"ע או כרבי יוסי הגלילי?

קיצור

ההלכה היא כרבנן	תוס' והב"ח
ההלכה היא כר"ע	שאר כל הפוסקים

סוג הבשר שאסור באכילה מטעם בב"ח מד"ס

הכי דלרבי יוסי הגלילי אפילו איסורא דרבנן לית ליה בעוף במקומו
של רבי אליעזר היו כורתין עצים לעשות פחמין
לעשות ברזל במקומו של רבי יוסי הגלילי היו אוכלין
בשר עוף בחלב לוי איקלע לבי יוסף רישבא אייתו
לקמיה רישא דטיוסא (peacock) בחלבא ולא אמר להו
ולא מידי כי אתא לקמיה דרבי אמר ליה אמאי לא
תשמתינהו אמר ליה אתריה דרבי יהודה בן בתירא
הוא ואמינא דרש להו כרבי יוסי הגלילי דאמר יצא
עוף שאין לו חלב אם: חולין דף קטז א

גמ' מאי איכא בין רבי יוסי הגלילי דנפקא ליה
מבבל אמו לרבי עקיבא דנפקא ליה מגדי פרט לעוף איכא
בינייהו חיה רבי יוסי הגלילי סבר חיה דאורייתא דכל
שהוא אסור משום נבלה נוהג בו בשר בחלב חוץ מן העוף שאין לו חלב
אם ור' עקיבא סבר חיה דרבנן איבעית אימא עוף איכא
בינייהו ר"ע דפריש דאינו מן התורה משמע הא מדרבנן יש לו אבל רבי
יוסי הגלילי דלא פריש האי ליטנא שרי ליה לגמרי ר' עקיבא סבר
חיה ועוף אינן מן התורה הא מדרבנן אסירי ור' יוסי
הגלילי סבר עוף אפילו מדרבנן נמי לא אסיר תניא נמי

סוג הבשר שאסור מטעם בב"ח מד"ס

קיצור

XXXXX	רבנן לתוס' *
	רבי יוסי הגלילי**
בשר חיה ועוף (ולא פליג ר"ע את"ק)	רבנן לרא"ש
	לר"ע:

* לרבנן, בשר בהמה חיה ועוף אסורים מה"ת

** לר' יוסי הגלילי, בשר בהמה וחיה אסורים מה"ת ובשר עוף מותר אף בדרבנן

כדי שלא יפשעו העם ויבואו לידי איסור בשר בחלב
של תורה הלכות מאכלות אסורות פרק ט

רמב"ם הלכה ד... בשר חיה ועוף בין בחלב
חיה בין בחלב בהמה... אסור באכילה מדברי סופרים

בשר חיה ועוף אפילו בחלב טהורה אינו אלא מדרבנן יורה דעה סימן פז

טור:

סעיף ג ... בשר חיה ועוף, אפילו בחלב טהורה, ... אינו אסור, אלא מדרבנן. שו"ע יו"ד סימן פז

שו"ע

ש"ך []
בשר חיה ועוף אינו אסור באכילה אפילו דרך בישול אלא מדרבנן... האומר בשר עוף בחלב אסור מן התורה עובר בבל תוסיף

קיצור []
האם ההלכה כרבנן (לפי הדעות שת"ק חולק על ר"ע), כר"ע או כרבי יוסי הגלילי?

ההלכה היא כר"ע	דעת חב הפוסקים*
----------------	-----------------

*הו"ד מן הב"ה

עיון

הקדמה

- ידוע שהאוכל בשר בהמה טהורה שנתבשלה בחלב עובר על איסור **בב"ח מה"ת**.
- ידוע (לפי המסקנה) שהאוכל בשר חיה ועוף בחלב עובר על איסור **בב"ח מד"ס**.
- ידוע שהאוכל בשר בהמה טמאה עובר על איסור אכילת בהמה **טמאה** מה"ת.

השאלה

האוכל בשר בהמה טמאה בחלב, האם הוא עובר על איסור בב"ח דרבנן?

טור: [] ואינו נוהג אלא בטהורה כגון בשר בהמה טמאה או בשר טמאה בחלב טהורה ובשר חיה בהמה טהורה בחלב טהורה אבל בשר טהורה בחלב

סימן פז

קיצור []

החכ' גזרו על בשרבהמה טמאה* (שנתבשלה בחלב) איסור בב"ח	ממשמעות הטו"ר
--	---------------

*זה"ה חלב בהמה טמאה

בית יוסף על הטו"ר [] לשון רבינו אינו מכוון, היה להם ענין לאסרו מדבריהם אחר שכבר הוא אסור וְעוֹמֵד מִן הַתּוֹרָה מְשׁוּם בֶּשֶׂר טָמֵא או משום חלב טמא וכך ה"ל לכתוב: אבל בשר טהורה בחלב טמאה, או בשר טמאה בחלב טהורה, מותרים בבישול ובהנאה. ובשר חיה ועוף, אפילו בחלב טהורה, מותר בבישול, ובהנאה; ואף באכילה אינו אסור, אלא מדרבנן. יורה דעה סימן פ

ב"ח על הטו"ר [] כתב בית יוסף: "ולשון רבינו אינו מכוון". ולפע"ד דמכוון הוא דסבירא ליה לרבינו דכולה מתניתין דסוף פרק "כל הבשר" פלוגתא דתנא קמא ורבי עקיבא ורבי יוסי הגלילי, בדאורייתא

בבשר בחלב (כרבינו אפרים). אי נמי, נפקא מינה לענין חתיכה הראויה להתכבד דאף חתיכה שאינה אסורה אלא מדרבנן, אינה בטילה אם היא ראויה להתכבד (הביאו בית יוסף בסימן ק"א). לפ"ז חתיכת בשר טהורה שנתבשלה בחלב טמאה והיא חתיכה הראויה להתכבד אי נמי גבינה חשובה שקיבלה טעם מבשר

טמאה אפילו באלף אינה בטל. אבל אם לא היה שם איסור בשר בחלב מדרבנן, לא אמרינן בשאר איסורין "נעשה נבלה" וכן אין לו דין "חתיכה הראויה להתכבד" מאחר דאין איסורו מחמת עצמו אלא מחמת שקיבלה טעם מאיסור יו"ד סימן פז

פרישה ודרישה על הטו"ר אבל בשר טהורה בחלב בהמה טמאה או בשר טמאה בחלב טהורה לא כן צריך לגרוס את הטו"ר, וכן הגיה מורי ורבי מילת "לא" ור"ל "לא", דמותר בבישול ובהנאה. ואין ענין כאן לאיסור באכילה משום בשר בחלב כיון שכבר אסור ועומד מן התורה משום "בשר טמא" ואין איסור חל על איסור. ודוחק ליישב כמו הב"ח דאיסור

בשר בחלב מדרבנן קאי נמי אחלב טמאה עם בשר טהורה או איפכא ונפקא מנה: דלא אמרינן "חתיכה נעשית נבלה" כי אם בבשר בחלב. שעדיין קשה, שלא מצינו זה בשום מקום שבשר או חלב טמאה יש בו איסור בשר בחלב דרבנן ושנעשה נבלה מדרבנן. יו"ד סימן פז

ט"ז על הטו"ר ברור דמ"ש הטו"ר ש"אינו אלא מדרבנן" לא קאי רק אבשר עוף, ולא כלל בשר טמא או חלב טמא עמו רק לענין שיהא מותר בהנאה ובבישול כמ"ש ב"י ומשום הכי יפה עשה בש"ע שלא העתיק זה. ומו"ח (הב"ח) ז"ל מתרץ דיש נפקא מינה בגזרה זו דלהוי בו דין "חתיכה עצמה נעשית נבלה" שסבירא ליה לרבינו אפרים דלא אמרינן כן אלא בבשר בחלב. ולא דקו רבנן (הב"ח והדרישה) בזה, כבודם במקומם מונח, דהא עיקר הטעם לרבינו אפרים דמחמיר בבשר בחלב הוא מטעם שכל אחד בפני עצמו מותר. רק בתערובות, אסורים, ונעשים גוף אחד. וזה לא שייך כאן במין אחד טמא דהא בלאו הכי יש בו איסור מן התורה. ואם כן הוי כשאר איסורים. ואין לומר דרבנן גזרו בזה לומר חתיכה עצמה נעשית נבלה אטו שאר בשר בחלב דאורייתא, דא"כ גם בבישול ובהנאה היה להם לגזור כן כיון שאיסור אכילה יש בלאו הכי מן התורה והם החמירו על התערובות, הכי נמי הוה להו להחמיר בזה. ומדברים אלו הוקשה גם מ"ש עוד מו"ח ז"ל, דיש נפקא מינה ל"חתיכה הראויה להתכבד", דאם נאסרה מחמת

שקיבלה טעם, בטילה, מלבד בבשר בחלב. גם זה ליתיה כלל, דהא דהחמיר שם בבשר בחלב הוא מטעם שהחתיכה עצמה נעשית נבלה, דכיון דנתבשל בשר בחלב, נעשה גוף אחד של איסור משא"כ בשאר איסורים. וכאן לא שייך לומר כן דיש באחד מהם איסור דאורייתא בלאו תערובות בשר בחלב. משום הכי הוי בשר בחלב שלו על כל פנים לא גריע משאר איסור בלוע ואין בו משום ראוי להתכבד. ומלבד כל מה שזכרנו, אין מקום לומר שרבנן גזרו שיהא איסור אכילת בשר בחלב במין אחד טמא, דלא מצינו זה בגמרא ולא בפוסקים כלל אלא בבשר עוף לחוד יש פלוגתא. ואדרבה במתניתין (חולין קיג) תנן: "בשר בהמה טמאה בחלב בהמה טהורה מותר לבשל ומותר בהנאה" ופירש רש"י: "ובאכילה מיהא אסור משום איסור טמאה" שמע מינה דבלאו טמאה אין שום שייכות איסור בזה, דאם לא כן היה למתניתין להזכירו. ולפי מה שנמא בשם רש"ל שהגיה בטו"ר תיבת "לא" קודם "ובשר חיה כו" אתי שפיר דאין כוונת הטו"ר רק להשמיענו שיש שם היתר בישול והנאה. יו"ד סימן פז ס"ק ב

ש"ך על הטו"ר ל' הטור אינו מכון הוא. לכך תיקן הב"י כאן הלשון ויפה כוון אלא שהב"ח השיג עליו ופי' דהטור אתא לאשמיעינן דמ"מ מדרבנן אסור משום בשר בחלב ונ"מ לענין חתיכה נעשית נבילה דס"ל (לקמן ס' צ"ב) דאינו אלא בבשר וחלב וכן לענין חתיכה הראויה להתכבד ע"ש וכן פי' הפרישה ולפ"ז אפילו לדין דק"ל חנ"נ בכל האיסורים היה

נפקותא בדבר לענין מ"ש הרב בהג"ה ס' צ"ב ס"ד ע"ש ודוק ולפע"ד ז"א דודאי לא אשכחן בשום דוכתא וגם לא אשתמיט חד מהפוסקים לכתוב כן וגם מפרש"י והר"ן (פכ"ה דף קי"ג ע"א במשנה) משמע להדיא דלית בהו איסור משום בשר בחלב כלל אפילו מדרבנן וגם אין טעם כלל שחכמים יאסרוהו משום בשר בחלב דבשלמא בבשר עוף שייך שפיר גזירה שאם היו

דאין נ"מ בדבר אם הוא אסור משום בשר בחלב או לאו כיון שכבר אסור מן התורה ולכך השיב דנ"מ כו' אלא כוונת הב"י כדפירשתי וכן עיקר לדינא בשגם שחתיכה הראויה להתכבד גופיה הוי מדרבנן וכדלקמן סי' ק"י גם הדרישה כתב בסוף דבריו אלא שעדיין קשה שלא מצינו זה בשום מקום שבשר טהורה בחלב טמאה או איפכא יש בו איסור דרבנן ושנעשית נבילה מדרבנן. י"ד סימן פז ס"ק ג

אוכלי' בשר עוף בחלב היו אוכלים ג"כ בשר בהמה בחלב וכדכתב הרמב"ם שם אבל מה ענין לגזור שבשר בהמה טהורה בחלב טמאה או איפכא יאסר משום בשר בחלב דהא בלאו הכי ליכא למיחש למידי כיון דבלאו הכי אסור משום בשר או חלב טמאה וזה נראה כוונת הב"י במ"ש וגם לא היה ענין לאסרו כו' דלא כמו שכתוב בלשון הב"ח דהא כבר אסור באכילה מן התורה ולא הוצרכו לגזור עליו והבין שהב"י בא לומר

האם הטו"ר כוון לשונו כשכתב: "בשר טמאה בחלב טהורה...[אסור] מדרבנן"?

קיצור

<p>בטח שהטו"ר לא כיון לשונו כי...</p> <ul style="list-style-type: none"> ● לא מצינו שחכ' אסרוהו בשר טמאה בחלב משום בב"ח. ● לא היה להם ענין לאסרו אחר שכבר הוא אסור מן התורה משום בשר טמא 	<p>לדעת הב"י</p>
<p>לשון הטו"ר מכונן הוא. כי...</p> <ul style="list-style-type: none"> ● כולא תנאי מודו בבשר טמאה דאית ביה משום בשר בחלב מדרבנן (ומה שלא מצינו שחכ' אסרוהו, היינו משום שלא דנו בענין זה) ● הגם שאסור מה"ת משום "בשר טמאה", הוסיפו חכ' משום בב"ח כדי שיהיה בו דין "חתיכה נעשית נבלה" ו"חתיכה הראויה להתכבד" השייך רק לבב"ח. 	<p>לדעת הב"ח</p>
<p>לשון הטו"ר לא מכונן, וכך צריך להגיה את לשונו:</p> <p>ואינו נוהג דין בב"ח מה"ת אלא בטהורה כגון בשר בהמה טהורה בחלב טהורה. אבל בשר טהורה בחלב בהמה טמאה או בשר טמאה בחלב טהורה, לא נוהג בו איסור בב"ח ומותר בבישול ובהמאה. ובשר חיה ועוף אפילו בחלב טהורה אינו אסור באכילה משום בב"ח אלא מדרבנן.</p>	<p>פרישה ודרישה</p>
<p>לשון הטור לא מכונן וצריך להגיה לשונו כפי מה שנמצא (בשם רש"ל) בפרישה.</p> <p>ואי אפשר לתרץ הטו"ר כדברי הב"ח, כי...</p> <ul style="list-style-type: none"> ● דין חנ"נ ודין חתיכה הראויה להתכבד נאמר בבב"ח דוקא מטעם שכל אחד בפני עצמו מותר רק בתערובות אסורים ונעשים גוף אחד וזה לא שייך כאן במין אחד טמא. ● אין מקום לומר שרבנן גזרו שיהא איסור אכילת בשר בחלב במין אחד טמא, דלא מצינו זה בגמרא ולא בפוסקים כלל. (ואדרבה משמע שלא גזרו) 	<p>לדעת הט"ז</p>
<p>לשון שאינו מכונן הוא. כי...</p> <ul style="list-style-type: none"> ● לא אשכחן בשום דוכתא ולא אשתמיט חד מהפוסקים לכתוב כן. ומפירוש רש"י והר"ן משמע להדיא דלית בהו משום בשר בחלב כלל אפילו מדרבנן. ● אין טעם כלל שחכ' יאסרוהו משום בשר שחלב. דבשלמא בבשר עוף שייך שפיר גזרה, שאם היו אוכלים בשר עוף בחלב, היו אוכלים גם כן בשר בהמה בחלב. אבל מה ענין לגזור על בשר טמאה משום בב"ח כיון דבלאו הכי אסור. 	<p>לדעת הש"ך</p>

הנפקא מינה אם אומרים שבשר (או חלב) טמאה אסור רק משום "איסור טמא" או גם משום "איסור בב"ח דרבנן"

נפקא מינה א' (A) "חתיכה עצמה נעשית נבלה"

לדעת רבינו אפרים: אמרינן...

בשאר איסורים "דין איסור בלוע"

בבשר בחלב "דין חתיכה עצמה נעשית נבלה"

חתיכה עצמה נעשית נבלה

חתיכה
חלב

סיר מרק

החתיכת בשר, מיד כשנבלע בה (ע"י בישול וכדומה) טיפת חלב, היא עצמה נעשית "נבלה". לכן אם נפל בקדרה אחרת, צריך ס' כנגד כל אותה החתיכה ואז עדיין היא עצמה עומדת באיסורה.

איסור בלוע

חתיכה
איסור

סיר מרק

ההיתר נאסר ע"י איסור הבלוע בו. לכן אם נפל בקדרה אחרת, אין צריך אלא ס' כנגד איסור הבלוע בו ואז גם החתיכה שנאסרה חוזרת להיתרה מאחר שניסחט האיסור ממנה.

ולנידו"ד

אם אומרים שבשר טמאה אין בו דין בב"ח דרבנן (ולא אמרינן חנ"נ) ...

טיפת חלב טמאה שנפלה על חתיכת בשר טהורה ונאסרה החתיכה מטעם "איסור טמא" ואח"כ נתערב אותה החתיכה בקדרה אחרת ויש בקדרה

ס' נגד החלב, **נתבטל** האיסור וגם החתיכה עצמה **מותרת**.
- דרישה -

אם אומרים שבשר טמאה יש בו דין בב"ח דרבנן (ואמרינן חנ"נ) ...

טיפת חלב טמאה שנפלה על חתיכת בשר טהורה ונעשית החתיכה נבלה מטעם "איסור בב"ח דרבנן" ואח"כ נתערב אותה החתיכה בקדרה אחרת ויש

בקדרה רק ס' נגד החלב, **נאסר** הכל עד שיהא ס' נגד כל החתיכה. וגם אז, החתיכה עצמה עומדת **באיסורה** לעולם - דרישה -

הט"ז סותר את הנפקא מינה

הטעם לרבינו אפרים דמחמיר בבשר בחלב הוא אחד טמא דהא בלאו הכי יש בו איסור מן התורה. מטעם שכל אחד בפני עצמו מותר. רק בתערובות, ואם כן הוי כשאר איסורים. אסורים, ונעשים גוף אחד. וזה לא שייך כאן במין

הנקודות הכסף מקיים את הנפקא מינה

לא קשה מידי, דמכל מקום משום בשר בחלב כל טמאה וכן בשר טהורה נעשב נבלה משום חלב חד באפי נפשיה שרי (הגם שמין אחד טמא) וא"כ חלב טהורה נעשה נבלה משום בשר אע"ג דהוא בשר (יوسف מטעמי אחריני ע"ש)

נפקא מינה א' (B) "חתיכה עצמה נעשית נבלה"

לדעת הרמ"א: אמרינן דין "חתיכה נעשית נבלה" ...

"איסור בשר בחלב" לא רק באיסור "גוש" (כגון חתיכת בשר שנבלע בו טפת חלב) אלא גם באיסור "לח בלח" (כגון ציר בשר, בחלב) ואפילו האיסור הוא רק דרבנן (כגון ציר בשר עוף, בחלב) ויש הפסד מרובה אעפ"כ אמרינן דין חנ"נ

"שאר איסורים" לא רק באיסור "גוש" אלא גם באיסור "לח בלח" בשאין הפסד מרובה אבל ב"לח בלח" כשיש הפסד מרובה, לא אמרינן דין חנ"נ

ולנידו"ד

אם אומרים שבשר טמאה אין בו דין בב"ח דרבנן (ולא אמרינן דין חנ"נ ב"לח בלח" בשיש הפסד מרובה) ...

טיפת חלב טמאה שנתערב בציר בשר טהורה בתבשיל אחר, אם יש הפסד מרובה צריך ס' רק ונאסרה מטעם "איסור טמא" ונתערב אח"כ **נגד הטיפה** - השפתי דעת -

אם אומרים שבשר טמאה יש בו דין בב"ח דרבנן (ואמרינן דין חנ"נ ב"לח בלח" בשיש הפסד מרובה) ...

טיפת חלב טמאה שנתערב בציר בשר טהורה ונעשית אותו העירוב נבלה מטעם "איסור בב"ח דרבנן" ונתערב אח"כ בתבשיל אחר, נאסר התבשיל אם אין ס' נגד הכל אפי' בהפסד מרובה - השפתי דעת -

נפקא מינה ב' "חתיכה הראויה להתכבד בה לפני האורחים"

חתיכה שאינה ראויה להתכבד

חתיכת בשר שנתבשלה בחלב והיא חתיכה שאינה ראויה להתכבד, בטל בס'

חתיכה הראויה להתכבד

חתיכת בשר שנתבשלה בחלב והיא חתיכה הראויה להתכבד, אפילו באלף אינה בטל

דין "חתיכה הראויה להתכבד" אמרינן רק ב"בשר בחלב" דאיסורו מחמת עצמו ולא ב"שאר איסורים", מאחר דאין איסורו מחמת עצמו אלא מחמת שקיבלה טעם מאיסור.

ולנידו"ד

אם אומרים שבשר טמאה יש בו דין בב"ח דרבנן (ואמרינן דין חתיכה הראויה להתכבד) ...

חתיכת בשר טהורה שנתבשלה בחלב טמאה והיא חתיכה הראויה להתכבד אי נמי גבינה חשובה בטל. - הב"ח -

אם אומרים שבשר טמאה אין בו דין בב"ח דרבנן (ולא אמרינן ביה דין חתיכה הראויה להתכבד) ...

חתיכת בשר טהורה שנתבשלה בחלב טמאה אי נמי גבינה חשובה שקיבלה טעם מבשר טמאה ונאסרה, אוסר עד ס' כנגד איסור הבלוע בה. - הב"ח -

הט"ז סותר את הנפקא מינה

המחמיר שם בבשר בחלב הוא מטעם שהחתיכה עצמה נעשית נבלה, דכיון דנתבשל בשר בחלב, וכאן לא שייך לומר כן, די ש באחד מהם איסור דאורייתא בלאו תערובת בשר בחלב. נעשה גוף אחד של איסור משא"כ בשאר איסורים.

הנקודות הכספ מקיים את הנפקא מינה

לא קשה מידי, דמכל מקום משום בשר בחלב כל חד באפי נפשיה שרי (הגם שמין אחד טמא)

נפקא מינה ג' " זית בשר טמא זזית בשר טהור שנפלו לתשעה וחמשים זזתי חלב "

האיסורים מבטלים זה את זה

איסור הא' אינו מאותו סוג של איסור הב' ולכן איסור הא' מצטרף עם ההיתר נגד איסור הב' ואיסור הב' מצטרף עם ההיתר נגד איסור הא' ודי בס' פעם אחת כדי לבטלן.

האיסורים מצטרפים זה אם זה

איסור הא' היא מאותו סוג של איסור הב' ולכן שתי האיסורים מצטרפים להצריך ב' פעמים ס' בהיתר כדי לבטלן.

ולנידו"ד

אם אומרים שבשר טמאה יש בו דין בב"ח דרבנן ...

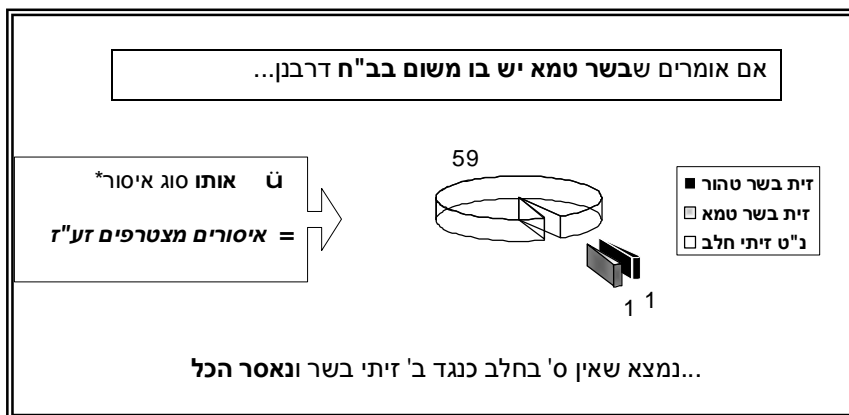
ב' זזתי בשר כנגד נ"ט זזתי חלב ונאסר הכל משום בב"ח - כרתי ופלתי -

זזת בשר טמא זזית בשר טהור שנפלו לתשעה וחמשים זזתי חלב, אם אומרים שהזזית בשר טמא אסור ג"כ משום בב"ח דרבנן, הרי יש לנו

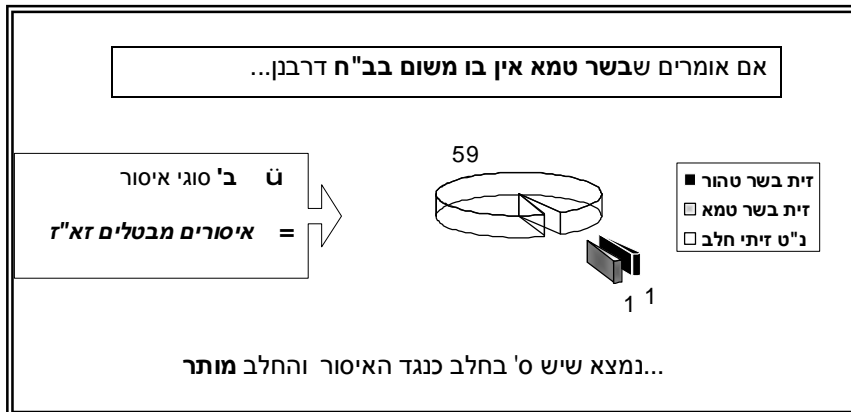
אם אומרים שבשר טמאה אין בו דין בב"ח דרבנן ...

אסור רק משום "טמא" א"כ לפנינו ב' סוגי איסור המבטלים זה את זה, והחלב מותר - כרתי ופלתי -

זזת בשר טמא זזית בשר טהור שנפלו לתשעה וחמשים זזתי חלב, אם אומרים שהזזית בשר טמא

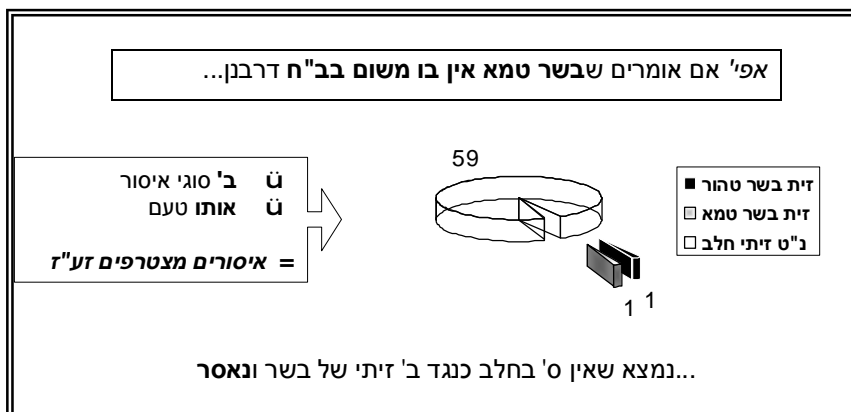

*כי שני הזזיתים אסורים משום בב"ח

השפתי דעת סותר את הנפקא מינה

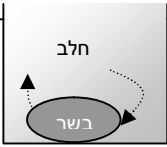
ולי נראה אם לומר דטמא וטהור אין טעמן שוין יש תליא מלתא וכל שנרגש טעם הבשר ודאי אסור
 לצדד בזה, אבל באמת אין זה בחרו והלכך בטעמא באכילה. (ובהנאה שרי)

החידושי רע"ק מקיים את הנפקא מינה

מהרתיחה דטעם הטהור שנכנס לחלב אינו אסור מצד שהבשר כבר נאסר דהא אין החלב שנבלע בתוכו נפלט, ובמים כהאי גוונא לא היה הבשר אסור להסוברים דגם בשר בחלב היכי דודאי דאין החלב הולך עמו דמותו, ואנו באים לאסור החלב רק מטעם טעם הבשר שמתערב עמו וכיון דיש ששים נגדו לא נעשה בחלב איסור, ומה שמרגישים בחלב טעם בשר, אינו מזיק דהוי כמרגיש טעם שע"י איסור והיתר יחד ויש שיעור ביטול נגד איסור לחוד.

ולענ"ד אף דבאמת דשני איסורים דטעמם שוים מצטרפים לאסור, מכל מקום הכא כיון דהטמא אם לא היה נאסר משום בשר בחלב ממילא גם הטהור לא נעשה בשר בחלב כיון דאין בו שיעור ובזה לא שייך לומר דמצטרפין כיון דעדיין אין שם איסור עליו ולא נעשה בשר בחלב והוי לגבי טמא כאלו חצי זית טמא וחצי זית טהור נפלו למים אף דנרגש הטעם מכל מקום נראה פשוט דמותו. אולם יש לדון, דתחלה נאסר הטהור מכח החלב ונעשה הבשר איסור ושוב מצטרף עם הטמא לאסור, ומכל מקום נפקא מינה בקדם וסלקו קודם דנח

✦ הבשר מפליט טעם של **בשר כשרה** לתוך החלב (ואסורו אם אין ס').
 ✦ (באותו רגע) החלב מפליט טעמו (הכשרה) לתוך הבשר (ועושהו נבלה).
 ✦ אחרי שנח מרתיחתו, הבשר פולט שוב טעם **בשר נבלה** לתוך החלב.

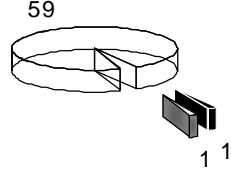
קודם שנח מרתיחתו

אם אומרים שבשר טמא אין בו משום בב"ח דרבנן...

זית איסור זית היתר*
 זית טעם
 = אין מצטרפים לאסור

→

59

זית בשר טהור
 זית בשר טמא
 נ"ט זיתי חלב

...נמצא שיש ס' בחלב כנגד האיסור והחלב מותר

* עדיין אין שם איסור על זית בשר טהור

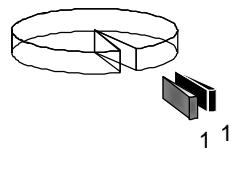
אחר שנח מרתיחתו

אפי' אם אומרים שבשר טמא אין בו משום בב"ח דרבנן...

ז' ב' סוגי איסור
 ז' אותו טעם
 = איסורים מצטרפים זע"ז

→

59

זית בשר טהור
 זית בשר טמא
 נ"ט זיתי חלב

...נמצא שאין ס' בחלב כנגד ב' זיתי של בשר ונאסר

עיון

הקדמה

ידוע (לפי המסקנה) שבשר עוף בחלב אסור משום בב"ח מד"ס.

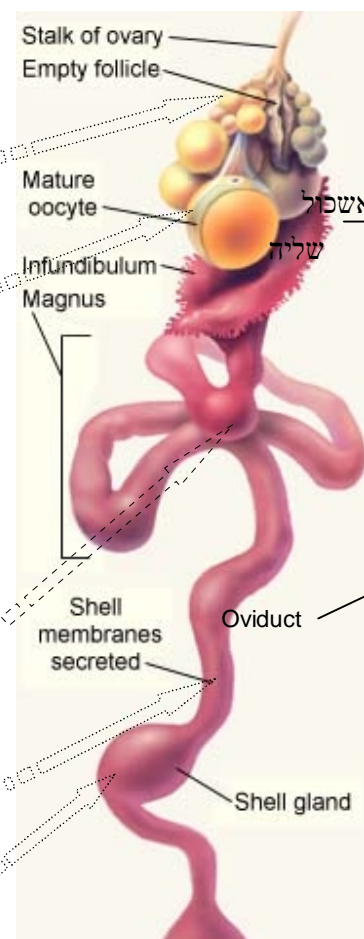
השאלה

האם ביצה הנמצאת בתרנגולת נחשבת כבשר עוף לענין איסור בב"ח

תהליך התפתחות ביצת תרנגולת

כפי דעת הדרישה* והמדע (science)

1	כבוש בשדרת האשכול	התחלת החלמון	The immature oocytes and their surrounding follicular cells lie deeply embedded within the ovary, as the oocyte accumulates more and more yolk,
2	דובק מעט אל האשכול	גמירת החלמון	As the oocyte accumulates more and more yolk, it becomes too big to fit inside the ovary. Consequently, the oocyte and the ovarian follicle it is nested in is continually pushed toward the outer edge of the ovary, until it is connected to the ovary by only a stalk.
3		קליפה לבנה	The egg yolk is surrounded by the perivitelline membrane
4	לואשכול השליה נעזר בחור ומוזג ססאז	חלבון	When the oocyte has accumulated enough yolk to grow a chick, the oocyte ruptures from its follicle. This process is called ovulation. The oocyte is guided into the oviduct where it receives the white, or albumin
5		קרום	The shell membranes are added next.
6		קליפה קשה	The shell gland, located toward the end of the oviduct in the uterus, adds the shell

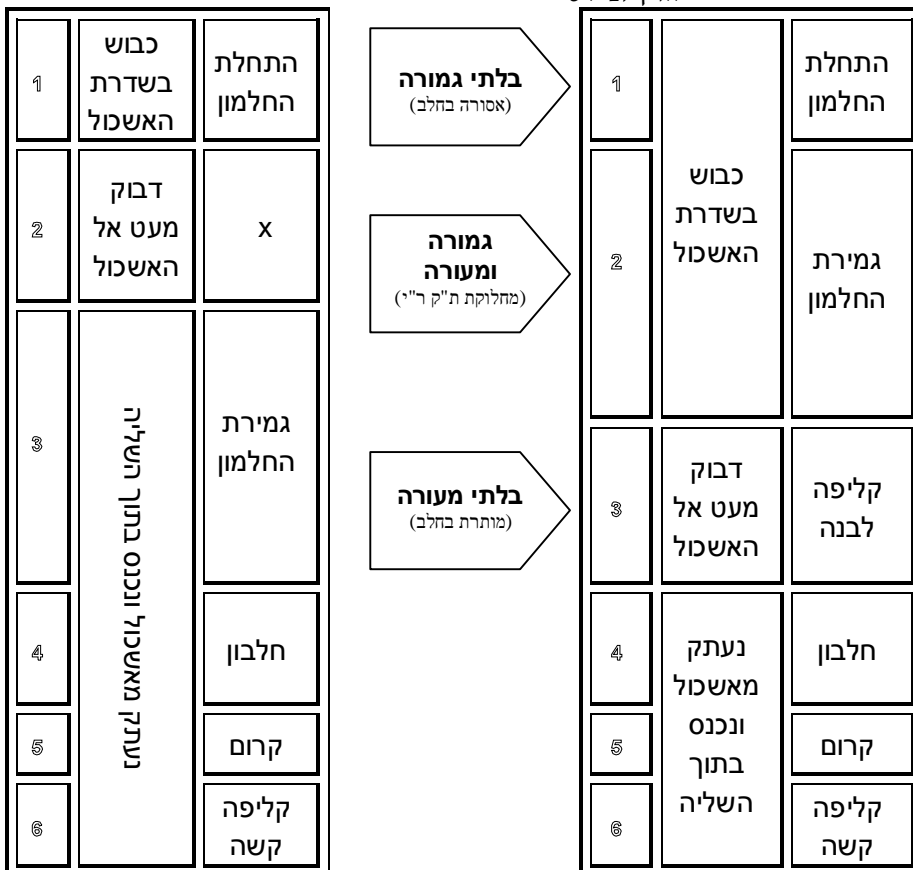
* הדרישה איך שהבין דברי הטו"ר על רש"י

תהליך התפתחות ביצת תרנגולת

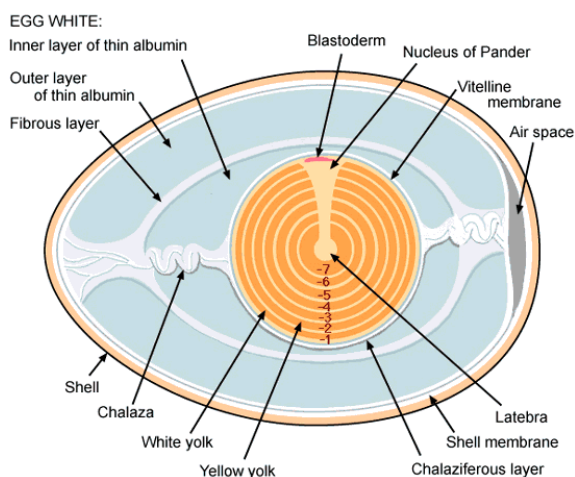
כפי הבנת רש"י כפשוטו

כפי דעת הבית יוסף*

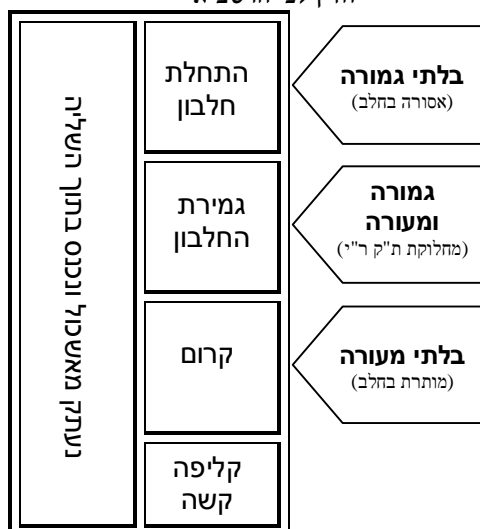
הדין לפי רש"י

* הב"י איך שהבין דברי הטור על רש"י

הדין לפי הרשב"א

In the Ovary

The nutrients needed to make yolk for the egg come from the hen's diet. Nutrients from food the hen eats are absorbed from her digestive tract into her bloodstream. The hen's liver takes these nutrients from the bloodstream and turns them into yolk. Yolk is then carried by the bloodstream from the liver to the ovary. In the ovary the follicular cells surrounding the oocyte take the yolk and other nutrients from the bloodstream and pass them along to the oocyte.

The immature oocytes and their surrounding follicular cells lie deeply embedded within the ovary. As the oocyte accumulates more and more yolk, it becomes too big to fit inside the ovary. Consequently, the oocyte and the ovarian follicle it is nested in is continually pushed toward the outer edge of the ovary, until it is connected to the ovary by only a stalk. When the oocyte has accumulated enough yolk to grow a chick, the oocyte ruptures from its follicle. This process is called ovulation.

The free oocyte is guided by the infundibulum into the mouth of the hen's left oviduct. (In the female chicken only the left ovary and oviduct develop.)

In the Oviduct

Shortly after release from the ovary, the egg's nucleus undergoes meiosis to prepare it for fertilization. Only one of the cells produced during meiosis goes on to become a mature oocyte, while the rest fade away. The mature oocyte now contains a haploid number of chromosomes and is ready to be fertilized by a sperm. Inside the lower portion of the oviduct are special crypts where sperm from a rooster can be stored and remain viable for up to three weeks. Ovulation causes the walls of the oviduct to contract and cilia lining the walls to move, causing an upward current in the oviduct. If sperm are present in the crypts of the lower oviduct, they will be swept toward the mature oocyte as it enters the oviduct and fertilization takes place.

Whether the oocyte is fertilized or not, it will continue down the oviduct to be covered by layers of albumen (egg white) and internal supporting structures. The portion of the oviduct that secretes albumen is called the magnus. The oocyte and its surrounding layers can now be called an egg. In its upper portion the oviduct adds an outer vitelline membrane to the egg. Because the inside walls of the oviduct are arranged in downward spiralling folds, the egg rotates as it travels down the oviduct. As the egg twists, protein fibers extending from the new vitelline membrane capture the thick and thin albumens secreted along the oviduct. This is how the chalazae and layers of albumen are formed. The shell membranes are added next. The shell gland, located toward the end of the oviduct in the uterus, adds the shell. It takes about 24 hours for the egg to travel down the oviduct. Hens tend to lay eggs during the middle of the day; if the egg is not complete until later in the day, it will remain at the end of the oviduct until the next day.

<http://chickscope.beckman.uiuc.edu/explore/embryology/day05/ovary.html>

Each yolk, enclosed in a follicle, is attached to the ovary by a very slender stalk. From the inner surface of this follicle, a thin membrane is secreted. This is the vitelline membrane containing the yolk material and the germinal disc. Each yolk grows very slowly up to about a week or more before it is completely ready to be released from the ovary. During the end of this week (or even into the ninth or tenth day) growth of the yolk becomes quite rapid.

The yolk is completely formed in the ovary. When a yolk is fully developed, its follicle ruptures, releasing it from the ovary. It then enters the infundibulum, the entrance of the oviduct

Phillip J. Clauer Senior Extension Associate 4-H Youth and Specialty Poultry Department of Poultry Science

The Pennsylvania State University

השוחט את התרנגולת ומצא בה ביצים גמורות מותרות לאכלן בחלב ר' יעקב אומר אם היו מעורות

גמ'

(מחבורות) בגידין אסורות מסכת ביצה דף ז/א

ביצה הנמצאת בתרנגולת, אינה נחשבת כגוף בשר העוף* ומותרת בחלב כשהיא...

קיצור

"גמורה"	ת"ק
בלתי "מעורה בגידין"	ר' יעקב

*לענין בב"ח

מה היא הגדרת "מעורה בגידין"? לפי הלישנא קמא

של ביצים טהור אמר רב יוסף דלא כרבי יעקב דאי כר' יעקב האמר: "אם היו מעורות בגידין אסורות" מסכת ביצה דף ז/א

מאן תנא להא דת"ר מאן תנא מן השלל של ביצים, ...טהור. מאן תנא מן השלל של ביצים, *טמא... מאן תנא מן השלל

גמ' לישנא קמא

* מבשר השדרה שהביצים אדוקים שם - רש"י -

ביצים בעודן קטנות שאין להם אלא חלמון לבד - רשב"א -

היוצא מדברים אלו של הלישנא קמא

קיצור

א. אשכול , דינו כבשר עוף. ב. שלל , אין בו דין דבשר עוף. ג. דעה זו , היא לא כדעת רבי יעקב

נמצא:

רבי יעקב נחשב כבשר עוף	התנא. שלל לא נחשב כבשר עוף
מכיון שרב יוסף סובר שדברי התנא סותרים דברי רבי יעקב, מוכרחים אנו לומר דשלל = מעורה בגידין	

מסקנה

מעורה בגידין f שלל

מה היא הגדר ד"שלל"? לפי הלישנא קמא

רש"י מן השלל של ביצים. כשהן כבושין ושלולין וקבועין בשדרה כלומר האוכל אותם ביצים בעודן מעורין בגידין:

תורת הבית "מאן תנא משליל של ביצים טהור אמר רב יוסף דלא כר' יעקב דאי ר' יעקב הא אמר אם היו מעורות בגידין אסורות" פירוש אבל לרבנן ניחא דהא אמרינן דכל שנגמרו מותרות דאלמא אינו כבשר אעפ"י שמעורות בגידין "ומשליל של ביצים" היינו גדולות שיש להן חלמון וחלבון. הבית הג' השער הרביעי

קיצור

רש"י	שלל , מלשון כבוש (embedded) ו שלול (clustered) וקבוע. והיינו הביצה כשהיא כבוש ושלול וקבוע בשדרת האשכול ובשלב זה עדיין אין לה אלא חלמון בלבד. וזהו גם הגדרת "מעורה בגידין".
רשב"א	שלל , מלשון שליל והיינו הנמצא בתוך השליה (oviduct). ובשלב זה שהביצה בתוך השליה, כבר יש לה חלמון והיא בתהליך קבלת החלבון.

מסקנה

רש"י	מעורה בגידין f שלל f כבוש ושלול באשכול [אין בה אלא חלמון]
רשב"א	מעורה בגידין f שלל f בתוך השליה [יש בה חלמון וחלבון]

מה היא הגדרת "גמורה"?

רש"י **ביצים גמורות**. ואפילו בלא קליפה בגידין שריא כדלקמן מדפליג ר' יעקב עליה ואמר אם לבנה אלא שהחלמון לבדו גמור ואע"פ שמעורה עדיין היו מעורות בגידין אסורות:

תורת הבית **ביצים גמורות**. ופירוש גמורות כל שיש להן חלמון וחלבון ושאינן גמורות כל שאין לה אלא חלמון דודאי תנא קמא מיקל הוא מדר' יעקב מדקתני "ר' יעקב אומר אם היו מעורות בגידין אסורות" דאלמא לרבנן אע"ג דמעורות בגידין מותרות: הבית הג' השער הרביעי

הקדמה

משמע מלשון הגמ' שרבי יעקב המצריך שהביצה יהא בלתי "מעורה בגידין" חמיר טפי מת"ק. וא"כ מוכרח לומר דת"ק מתיר (לאכול הביצה בחלב) גם כשהיא "מעורה בגידין". ומכיון שכן, כשהת"ק מצריך שהביצה יהא "גמורה" לא יתכן לפרש "גמורה לגמרי", כי אז הרי כבר אין היא מעורה בגידין.
--

גמורה היינו...

<p>נגמר החלמון שלה ואע"פ שהיא עדיין מעורה בגידין [כבוש באשכול] ובשלב זה אין לה אפילו קליפת הלבנה* המסבב את החלמון (perivitelline)</p>	<p>רש"י</p>
<p>נגמרה בחלמון ובחלבון ואע"פ שהיא עדיין מעורה בגידין [דבוקה בגדי השליה, דהיינו קודם הקרום]</p>	<p>רשב"א</p>

*לתוס': "קליפה לבנה" המוזכר ברש"י היינו הקרום (shell membranes)

מה היא הגדרת "מעורה בגידין"? לפי האיכא דאמרי

מאן תנא להא דת"ר דאמרי) מאן תנא מן האשכול של ביצים טמא אמר רב גמ' איכא דאמר האוכל מנבלת עוף טהור מן השלל* של ביצים, יוסף ר' יעקב היא דאמר אם היו מעורות בגידין... טהור. מן האשכול של ביצים, טמא... (ואיכא אסורות

* בשלב זה הביצה נחשבת כבלתי "מעורה בגידין" שלקן סובר התנא (הוא ר' יעקב) "טהור. ו"שלל" היינו...
 ...הביצה כשהיא דבוקה מעט אל האשכול - רש"י -
 ...הביצה שנשללה מן הגידין ונפרדו ועדיין לא נתקשית קליפתן העליונה - רשב"א -

היוצא מדברים אלו של האיכא דאמרי

קיצור

<p>א. אשכול, דינו כבשר עוף. ב. שלל, אין בו דין דבשר עוף. ג. דעה זו, היא דעת רבי יעקב</p>
--

נמצא:

<p><u>רבי יעקב</u></p>	<p><u>התנא.</u></p>
<p>מעורה בגידין נחשב כבשר עוף</p>	<p>אשכול נחשב כבשר עוף</p>
<p>מכיון שרב יוסף סובר שדברי התנא הם דברי רבי יעקב, מוכרחים אנו לומר דאשכול = מעורה בגידין</p>	

מסקנה

<p>מעורה בגידין f אשכול</p>

מה היא הגדר ד"אשכול"? לפי האיכא דאמרי

רש"י ואיכא דאמרי. דאשכול דסיפא הגמורות קרובות לבא בהן קליפה הלבנה שאינם הוה משמע ליה לרב יוסף ביצים המעורות בגידין דבקות יפה אלא מעט: ושלל הוה משמע ליה שאינן מעורות כל כך כמו אותן

תורת הבית ולהאי לישנא פירוש אשכול כל נתקשית קליפתן העליונה דבהא לכולי עלמא אינן כבשר ומותרת לאכלן בחלב דאף ר' יעקב לא אסר שמעורות בגידין ואעפ"י שנגמרו בחלבון וחלמון. ושלל אותן שנשללו מן הגידין ונפרדו ועדיין לא אלא כל זמן שמעורות בגידין. הבית הג' השער הרביעי

קיצור

רש"י	אשכול היינו הביצה כשהיא מעורה בגידין, כלומר: כבושה בשדרת האשכול
רשב"א	אשכול היינו הביצה כשהיא מעורה בגידין, כלומר: דבוקה בגידי השליה, (קודם הקרום) *

* ואעפ"י שנגמרה בחלבון וחלמון, מ"מ מאחר שמעורה היא בגידין, הרי זה טמא (לר' יעקב).

מסקנה

רש"י	מעורה בגידין f אשכול f כבושה בהאשכול [אין בה אלא חלמון]
רשב"א	מעורה בגידין f אשכול f דבוקה בגידי השליה [יש בה חלמון וחלבון]

סיכום לדעת רש"י

האיכא דאמרי	הלישנא קמא	
ביצה הכבוש בתוך שדרת האשכול	בשר שדרת האשכול	אשכול
ביצה הדבוק מעט אל שדרת האשכול	ביצה הכבוש בתוך שדרת האשכול	שלל
אשכול	שלל	מעורה בגידין
ביצה שנגמרה החלמון אף שכבושה בשדרת האשכול		גמורה

סיכום לדעת הרשב"א

האיכא דאמרי	הלישנא קמא	
ביצה הדבוקה בגידי השליה	ביצה הכבוש בתוך שדרת האשכול	אשכול
ביצה שנפרדה מגידי השליה (אחרי הקחם)	ביצה הדבוקה בגידי השליה	שלל
אשכול	שלל	מעורה בגידין
ביצה שנגמרה בחלמון וחלבון אף שדבוקה בגידי השליה (קודם הקחם)		גמורה

הטור"ר מביא את דברי רש"י באיזו שינויים

<p>ומעורה כמו השלל של הביצים המחובר באשכול שרי ויראה מדבריו שמתיר אפילו אין לה עדיין חלבון: ינה דעה סימן פז</p>	<p>טור"ר על פרש"י וביצים הנמצאים בעופות מותרים לאוכלן בחלב בד"א שהן גמורות אבל אם אינן גמורות הווי כבשר העוף עצמו ואיזהו גמורה... פירש רש"י כשנגמר החלמון ועדיין היא אדומה</p>
---	---

הגדרת "גמורה" לרש"י

קיצור

החלמון לבדו גמור ואע"פ שמעורה עדיין בגידין	רש"י
פירש רש"י: כשנגמר החלמון ועדיין היא אדומה ומעורה כמו השלל של הביצים המחובר באשכול.	דברי רש"י המובא בטור"ר

הטעם שהטור"ר שינה לשון רש"י

<p>שהיא מחוברת באשכול עדיין לא נגמרה אלא בשכבר פירשה מן האשכול עסקינן ומפני שעדיין היא אדומה ואית בה שורייני סומקי קרי לה מעורה בגידין ומפני שהיא דומה לאותן שמחוברות באשכול ונראה לי לפי זה דכשפורשת מן האשכול עדיין אינה נגמרת כל צרכה דאל"כ כיון דבפירשה מן האשכול מיירי למה הוצרך לכתוב ובלבד שייגמור החלמון וכו' אלא ודאי לפירוש זה אתי למימר שאע"פ שפירשה מן האשכול אינה מותרת בחלב עד שתגמר ותגדל כל מה שדרכה ליגדל.</p>	<p>בית יוסף על הטור"ר ובאמת שמפשט לשון רש"י (שם ז.) באותה סוגיא אהא דתניא האוכל מנבלת עוף טהור מן השלל של ביצים וכו' מן השלל של ביצים כשהם כבושים ושלולין וקבועין בשדרה כלומר האוכל אותם ביצים בעודן מעורין בגידים ועל מעורות בגידים פירש מחוברות משמע מכל זה שאע"פ שעודם מחוברים באשכול אם נראה בהם שנגמר החלמון לגמרי כלומר שגדל כבר כל מה שדרכו ליגדל מיקרי גמורות ומותר לאכלן בחלב אבל מדברי רבינו שכתב ועדיין היא אדומה ומעורה כמו השלל של ביצים המחובר באשכול נראה שהוא מפרש כל</p>
---	--

הקטנים הנמצאים מקושרים הרבה יחד ואדוקים בשדרה של העוף ואין שום אחד נגמר מהן אפילו החלמון לבדו רק קצת החלמון וק"ל.

דרישה על הטו"ר ומה שכתב הטו"ר "כמו השליל" האי "כמו" גם אמעורה (מחובר) קאי שהיא דומה לשליל במעורה ובאדמומית. אפילו הכי, כיון שנגמר החלמון אין לו דין שליל ששליל הם הביצים

השלל והכי מוכח להדיא בלישנא קמא דרב יוסף דברייתא דתני "מן השלל של ביצים טהור דלא כרבי יעקב כו" דאלמא, דהיא דמצא בה ביצים גמורות דפליגי בה ת"ק ורבי יעקב, בשהיא מחובר באשכול בכלל כל שאר השלל. ומבואר הוא מדברי הרא"ש דכתב דבריו אליבא דלישנא קמא דרב יוסף ע"ש בסוגיא בפרש"י ובלשון הרא"ש. וכל זה דלא כמו שהבין ב"י שרבינו לא קאמר אלא בפורשת מן האשכול דליתא.

ב"ח על הטו"ר רש"י הוה קשה ליה, אי איתא דגמורות בחלמון וחלבון קאמר, כיצד הן מעורות? דמעורות משמע דלגמרי הן מעורות כמו כל שאר השלל של ביצים המחובר באשכול. ולכך פרש"י דגמורות קאי אחלמון וכך היא כוונת רבינו שכתב "ועדיין היא אדומה ומעורה כמו השלל של ביצים כו" וטעמו לומר, כמו כל שאר השלל של הביצים שהיא מעורה לגמרי. וסובר רבינו דבכלל כל השלל משמע נמי אפילו הוא אדומה כמו כל שאר השלל ופשיטא דבכלל זה נמי אף במחובר באשכול עדיין כמו שאר

ההוה אמינא מפשטות לשון רש"י שהטו"ר רוצה לשלול

בית יוסף	"גמורה" היינו: נגמר החלמון אף שמעורה בגידין, דהיינו: מחובר באשכול
דרישה	"גמורה" היינו: נגמר החלמון אף שמעורה בגידין, דהיינו: כבוש באשכול
ב"ח	"גמורה" היינו: נגמר החלמון אף שמעורה בגידין, דהיינו: מחובר מעט באשכול

הטעם שהטו"ר שינה את לשון רש"י

בית יוסף	כי אין החלמון נגמרת עד שהביצה נעתקת מהאשכול
דרישה	כי אין החלמון נגמרת עד שהביצה פורצת משלל הביצים הכבושין ואדוקין בשדרת האשכול
ב"ח	כדי להדגיש שכוונת רש"י בשאומר "מעורה בגידין" היינו: כבוש באשכול

הבנת הרש"י ע"י הטו"ר

בית יוסף	"גמורה" היינו: נגמר החלמון אף שמעורה בגידין, דהיינו: נעתק מהאשכול
דרישה	"גמורה" היינו: נגמר החלמון אף שמעורה בגידין, דהיינו: מחובר מעט באשכול
ב"ח	"גמורה" היינו: נגמר החלמון אף שמעורה בגידין, דהיינו: כבוש באשכול

כוונת הטו"ר בשמוסיף על לשון רש"י "אדומה ומעורה כמו השלל של הביצים"

<p>הביצה שנגמרה בחלמון ונעתק מהאשכול, דומה (כמו) להשלל של הביצים הכבוש באשכול. בזה שהיא אדומה ואית בה שורייני סומקי (גידין אדומים)</p>	<p>בית יוסף</p>
<p>הביצה שנגמרה בחלמון ודבוק מעט אל האשכול, דומה (כמו) להשלל של הביצים הכבוש באשכול. בזה שהיא אדומה וגם בזה שהיא מעורה (מחוברת באשכול)</p>	<p>דרישה</p>
<p>הביצה שנגמרה בחלמון ו"מעורה (מחובר) בגידין" (באשכול), אין פירושו מעורה מעט באשכול אלא שהיא מעורה <u>לגמרי</u> (כבוש בשדרת האשכול) <u>כמו השלל של הביצים</u> הכבושין בשדרת האשכול</p>	<p>ב"ח</p>

סוג הבשר שמותר לאכול בחלב

בשר עוף

מתני' רבי יוסי הגלילי אומר, נאמר "לא תאכלו כל נבלה" ונאמר "לא תבשל גדי בחלב אמו" את שאסור משום נבלה אסור לבשל בחלב עוף שאסור משום נבלה יכול יהא אסור לבשל בחלב ת"ל בחלב אמו יצא עוף שאין לו חלב אם:

גמ' ... ר' יוסי הגלילי סבר עוף אפילו מדרבנן נמי לא אסיר... במקומו של רבי יוסי הגלילי היו אוכלין בשר עוף בחלב לוי איקלע לבי יוסף רישבא איתו לקמיה רישא דטיוסא (peacock) בחלבא ולא אמר להו ולא מידי ... אמינא דרש להו כרבי יוסי הגלילי דאמר יצא עוף שאין לו חלב אם: חולין דף קטז/א

קיצור

לדעת ר' יוסי הגלילי, מותר לאכול בשר עוף בחלב (ואין הלכה כמותו)

בשר דגים וחגבים

מתני' כל הבשר אסור לבשל בחלב חוץ מבשר דגים וחגבים מסכת חולין דף קג/ב

ר"ן כיון דלבשולן בחלב שרי, ממילא משמע דלאכלן בחלב נמי שרי דאיסור בשר בחלב בלשון "בישול" אפקיה רחמנא

רמב"ם דגים וחגבים מותר לאכול בחלב הלכות מאכלות אסורות פרק ט הלכה ה

תורת הבית הארוך יש בשר מותר בחלב והם שני מינין בשר דגים ובשר חגבים דתנן כל הבשר אסור לבשל בחלב חוץ מבשר דגים וחגבים ולישנא

בית יוסף דגים וחגבים מותר לאכול בחלב. ריש פרק כל הבשר כל הבשר אסור לבשל בחלב חוץ מבשר דגים וחגבים וכתב הר"ן דכיון דלבשולן שרי

שו"ע דגים וחגבים, אין בהם איסור, אפילו מדרבנן. יו"ד סימן פז סעיף ג

דקרא נקט דאפיק אכילה בלשון בישול אבל הוא הדין לאכילה דדגים וחגבים מותר לבשל ולהעלות ולאכול הבית השלישי השער הרביעי

משמע דלאכלן בחלב נמי שרי דאיסור בשר בחלב בלשון בישול אפקיה רחמנא וכן כתבו הרמב"ם והרשב"א דלאכלן בחלב נמי שרי יורה דעה סימן פז

קיצור

אין איסור בשר בחלב בבשר דגים וחגבים

עיון

הקדמה

ידוע שאין איסור בשר בחלב בבשר דגים

השאלה

האם יש איסור משום סכנה לאכול דגים בחלב ?

ומכל מקום אין לאכול דגים בחלב מפני הסכנה כמו שנתבאר בספר אורח חיים סימן קע"ג:

בית יוסף

קיצור

אין לאכול דגים בחלב מפני הסכנה כמו שנתבאר בספר אורח חיים סימן קע"ג

בית יוסף

לאכלו בבשר משום סכנה אבל בחלב שרי. ולכן נראה שנתערב לרב בית יוסף "בשר" ב"חלב"

ולא ראיתי מימי נזהרים בזה וגם באורח חיים סימן קע"ג אינו אלא שלא

דרכי משה על הב"י

מותר לאכול עם כותח" שהוא חלב. אבל איפכא לא אמר שמותר לאכלן עם הבשר.

משמע להתיר דגים בחלב מהא דאמרו (חולין ק"א): "דגים שעלו בקערה של בשר

פרישה על הב"י

שמענו ולא ראינו וכל יומא ויומא נהגין הכי לבשל דגים בחלב ולאכול גם בד"מ השיג על הב"י בזה וכן בספר באר שבע דף ק' ושאר אחרונים השיגו עליו בזה וגם בש"ס פרק כ"ב (דף ע"ו ע"ב) משמע בהדיא דלית ביה אפילו משום סכנה ע"ש והוא פשוט:

אבל דגים כו' - כתב העט"ז וז"ל ומ"מ אין לאכול דגים בחלב מפני הסכנה כמו שנתבאר בא"ח סימן קע"ג עכ"ל ובאמת נמשך אחר הב"י שכתב כן אבל הוא טעות כי לא נזכר שם אלא דדגים עם בשר אסור משום סכנה אבל בחלב לא

ש"ך על הב"י

חיים סימן קע"ג" וכ"כ בדרכי משה שנתערב להבית יוסף כאן (אין לאכול דגים ב) "בשר" ב(אין לאכול דגים ב) "חלב". ובלבוש העתיק כמו שהוא בבית יוסף ואינו נכון.

בבית יוסף כתוב: "ומכל מקום אין לאכול דגים בחלב מפני הסכנה" והוא טעות סופרים וצריך לומר "עם בשר כמוזכר באורח

ט"ז על הב"י

קיצור

מותר לאכול דגים בחלב ואין שום סכנה

ויש טעות סופרים בדברי הבית יוסף במה שכתב: "אין לאכול דגים בחלב מפני הסכנה כמו שנתבאר בא"ח סימן קע"ג" כי לא נזכר שם אלא ד"דגים עם בשר אסור משום סכנה"

דעת אלו הפוסקים

וליתא. שאין כוונתו כך אלא כוונתו לומר "אין לאכול דגים בחלב מפני הסכנה כמו שאמרו הרופאים שיש בזה סכנת צרעת כמו שנתבאר בא"ח סימן קע"ג דמפי הסכנה אין לאכול בשר עם דגים ה"ה נמי חלב ודגים שיש סכנה באכילתם ע"פ הרופאים שאין לאכלם יחד".

חדושי הגהות על הב"י כל הפוסקים תמהו על הרב בית יוסף ורצו לשלוח יד להגיה דבריו. ובכנסת הגדולה מצאתי שכתב, וז"ל: ולעיקר הקושיא יראה שמה שהביא לרבנים הנזכרים לתפוס לרבינו המחבר בזה הוא מפני שהם סוברים שמ"ש רבינו המחבר "כמ"ש בא"ח סימן קע"ג" שהכוונה לומר ששם נתבאר דאין לאכול חלב עם דגים מפני הסכנה,

צרעת, הוא הדין חלב עם דגים. ויש לזהר שלא לבשל חלב עם דגים כי חמירא סכנתא מאיסורא ויש דעות בסכנה, אפילו שישים לא מהני.

פרי מגדים על הב"י דגים בחלב, סכנה. ובחמאה ובשומן הנקלט מעל גבי החלב, אין סכנה. ומה שכתב הבית יוסף: "כמו שכתב בא"ח סימן קע"ג" היינו דיש סכנה לאכול דגים עם בשר מפני

הנקלט מע"ג החלב ואף בחלב משמע דעתו דדוקא לכתחלה יש לזהר אבל בדיעבד אין לאסור. ובתשובת אדני פז כתב: יש סכנה גמורה בדג עם גבינה והוא הדין בחלב. ולכן פסק דאף בדיעבד אסור אבל בדג עם חמאה כתב דשרי כיון שכל העולם עושין כן. ונ"ל דהאינדא שכל העולם מבשלים גם עם חלב שרי דכיון דדשו בה רבים כו'...

פתחי תשובה על הב"י הבית יהודה מקיים דברי הלבוש דאסור לאכול דגים בחלב משום דחקר אצל אצל חכמי הרופאים דדוקא דגים המתוגנים עם חמאה מותר לאכול אבל דגים המבושלים בחלב יש בו סכנת חולי, דדגים מקררים מאד וגם החלב רע ומזיק לגוף. (ובתשובת חתם סופר כתב דזה אינו אמת ונאמן עלינו הרמב"ם גדול הרופאים) ודעת הפרמ"ג דמותר עם חמאה ושומן

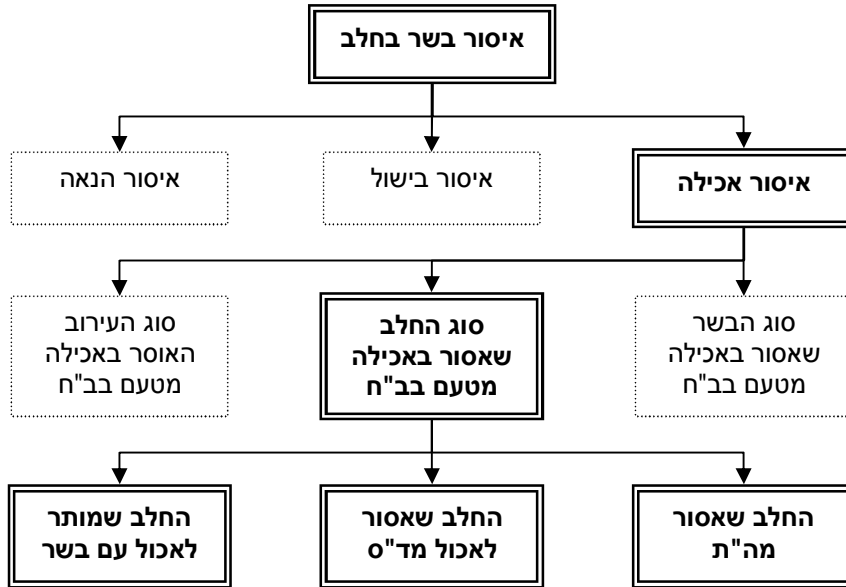
קיצור

אין טעות סופרים בדברי הבית יוסף	דעת אלו הפוסקים
אלא כוונתו לומר שכמו שנתבאר בא"ח סימן קע"ג דמפני הסכנה אין לאכול בשר עם דגים אותו סכנה האמור ב"בשר ודגים" קיים נמי ב"חלב ודגים"	

ולדינא...

קיצור

פרי מגדים	<ul style="list-style-type: none"> ➔ דגים בחמאה ובשומן הנקלט מעל גבי החלב אין סכנה ➔ דגים בחלב, סכנה, ויש לזהר (לכתחילה) שלא לבשל חלב עם דגים
בית יהודה	<ul style="list-style-type: none"> ➔ דגים המתוגנים עם חמאה מותר לאכול ➔ אסור לאכול דגים המבושלים בחלב דיש בו סכנת חולי
אדני פז	<ul style="list-style-type: none"> ➔ דג עם חמאה, שרי ➔ יש סכנה גמורה בדג עם גבינה והוא הדין בחלב ואף בדיעבד אסור
פתחי תשובה	<ul style="list-style-type: none"> ➔ דג, אף עם חלב שרי

איסור אכילת בב"ח

- סוג הבשר שאסור באכילה מטעם בב"ח
- סוג החלב שאסור באכילה מטעם בב"ח
- סוג העירוב האוסר באכילה מטעם בב"ח

סוג החלב שאסור מטעם בב"ח מה"ת*

קיצור	
חלב של בהמה וחיה (טהורה)	רבנן לתוס'
	לרבי יוסי הגלילי:
חלב של בהמה טהורה	רבנן לרא"ש
	לר"ע:

האם ההלכה כרבנן (לפי הדעות שת"ק חולק על ר"ע) או כר"ע?

קיצור	
ההלכה היא כרבנן	תוס' והב"ח
ההלכה היא כר"ע	שאר כל הפוסקים

*ליתר ביאור ראה דף 1 תחת כותרת סוג הבשר שאסור באכילה מטעם בב"ח מה"ת

עיון

הקדמה

ידוע שחלב בהמה טהורה נוהג בו איסור בב"ח מה"ת.

(A) השאלה א'

האם נסיובי דחלבא ומי חלב נחשבין כחלב לענין איסור בב"ח?

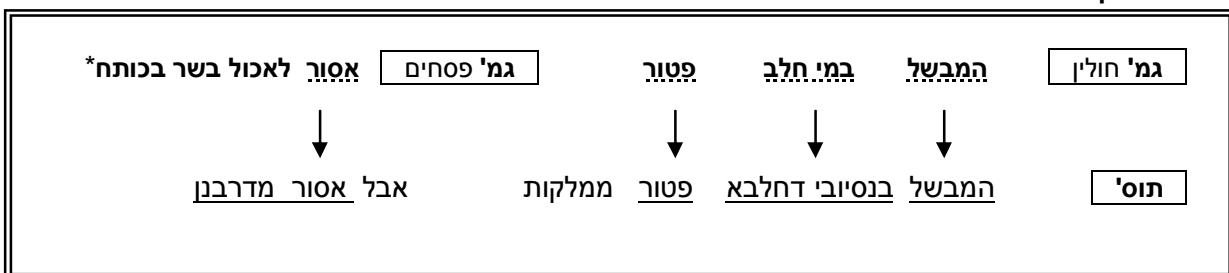
- גמ'** המבשל [בשר] במי חלב פטור מסכת חולין דף קיד/א
- תוס'** המבשל במי חלב פטור. איסורא מיהא איכא דהא כותח מנסיובי דחלבא עבדי ליה כדאמר בריש אלו עוברין (פסחים דף מב) ואמרינן לעיל (דף קיא): דאסור לאכול בשר בכותח: מסכת חולין דף קיד/א
- רא"ש** ואני אומר דנסיובי דחלבא (פי' חלב המתמזה מקפאון הגבינה) אסור מדאורייתא ומי חלב דפטור היינו שהוציאו ממנו כל האוכל. דאחר שעשו הגבינה מבשלין החלב והאוכל צף למעלה ולא נשאר בו אלא מים בעלמא [ואפשר דאיסורא דרבנן מיהא איכא לבשל בו בשר מדקתני "פטור" ולא קתני "מותר" - הב"י -]

מי חלב היא...	נסיובי דחלבא היא...	
חלב המתמזה מקפאון הגבינה		תוס'
אחר שעשו הגבינה מבשלין החלב והאוכל צף למעלה ולא נשאר בו אלא מים בעלמא והוא הנקרא מי חלב	חלב המתמזה מקפאון הגבינה	רא"ש

האם נסיובי דחלבא ומי חלב נחשבין כחלב לענין איסור בב"ח?

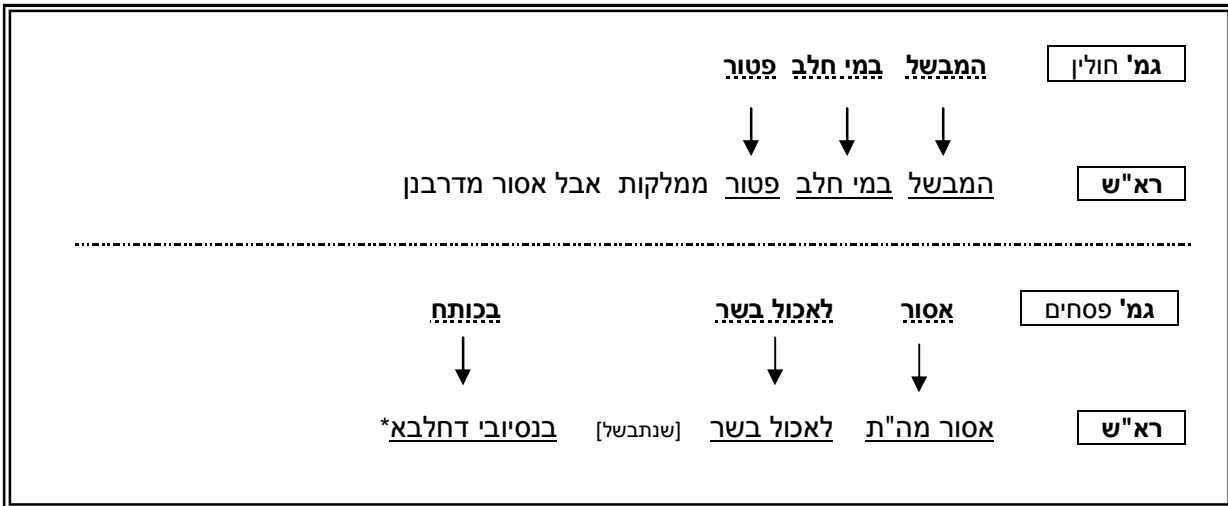
מי חלב	נסיובי דחלבא	
נוהג בו איסור בב"ח מד"ס		תוס'
נוהג בו איסור בב"ח מד"ס	נוהג בו איסור בב"ח מה"ת	רא"ש

הגמ' איך שהיא מובנת לפי התוס'

* כותח מנסיובי דחלבא עבדי ליה

הגמ' איך שהיא מובנת לפי הרא"ש

*כותח מנסיובי דחלבא עבדי ליה. ונסיובי דחלבא הרי היא כחלב לכל דבר

טור המבשל במי חלב ... פטור. וכתב א"א הרא"ש ז"ל דנסיובי דחלבא אינה בכלל מי חלב ואסור מן התורה אלא מי חלב היינו אחר שהוציאו מן החלב כל האוכל כגון לאחר שעשו כל הגבינה מבשלים החלב והאוכל צף מלמעלה ולא נשאר בו אלא מים בעלמא זהו הנקרא מי חלב יורה דעה סימן פז

שו"ע המבשל בשר במי חלב, פטור, ואין לוקין על אכילתו משום בשר בחלב. יש מי שאומר דנסיובי דחלבא (פי' חלב המתמצה מקפאון הגבינה), אינם בכלל מי חלב, ואסור מן התורה. אלא מי חלב היינו אחר שעושים הגבינות מבשלים הנסיובי, והאוכל צף מלמעלה, ולא נשאר בו אלא מים בעלמא. זהו הנקרא מי חלב. יו"ד סימן פז

הגה מי חלב, אוסרים המאכל כמו חלב עצמה. ואפילו בבישול, יש לאסור לכתחלה

קיצור

משמעות הפוסקים	ההלכה היא כדעת הרא"ש*
----------------	-----------------------

*ואף שהשו"ע מביא דעת הרא"ש בשם "יש אומרים", מ"מ מאחר שאינו מביא שום חולק עליו משמע שפוסק כמוהו. - ילקוט יוסף -

הקדמה

ידוע שמי חלב לא נחשב כחלב מה"ת וא"כ הרי זה דבר היוצא מן החי דאסור באכילה (ואף שחלב ג"כ הוי "דבר היוצא מן החי", מ"מ הרי יש פסוק מיוחד להתיר אותו)

השאלה א' (B)

האם מי חלב (כפי ההגדרה של הרא"ש) אסור באכילה משום "אבר מן החי"?

דעת הר"ר אליעזר המובא ברא"ש והוא"ם ז"ל* היה אוסר אותו [מי חלב] באכילה דהא בפ"ק דבכורות (דף 1ב) מצריך פסוק להתיר חלב משום דכל מידי דאתי מחי אסור. והכא אמרינן דמי חלב אינו כחלב וליכא קרא למישרי וכיון דאתי מחי אסור ואל תתמה שהרי מותר עם האוכל וכשפירש מן האוכל נאסר דהכי אשכחן בדם האיברים דכשהוא מובלע בבשר מותר וכשפירש אסור.

*ברא"ש מובא דעה זו בשם הרמב"ם אבל החדושי הגהות כותב: לא מצינו להרמב"ם שכתב כן והנכון אצלי לגרוס "והרא"ם" ר"ל ה"ר אליעזר ממיץ או ה"ר אליעזר מוורדונא

דעת ר' שמחה המובא ברא"ש וה"ר שמחה ז"ל השיב דדוקא לענין בשר בחלב אין חשוב כחלב. דקרא קאמר בחלב אמו כמו שיוצא מן האם מעורב עם האוכל. אבל לכל שאר מילי הוי בכלל חלב דתנן

ש"ך לבתר דגלי לן קרא דחלב מותר, א"כ ש"מ הא דכתב קרא (דברים יב, כג) "ולא תאכל הנפש עם הבשר" שהוא אזהרה לאבר מן החי, דוקא

הטעם	האם מי חלב אסור משום אבר מן החי?	
כי הרי זה "דבר היוצא מן החי" (ולא נחשב כחלב שיש בו היתר מיוחד)	כן	ה"ר אליעזר
דדוקא לענין בב"ח אין חשוב כחלב. אבל לכל שאר מילי הוי בכלל חלב	לא	ר' שמחה
לבתר דגלי לן קרא דחלב מותר, א"כ ש"מ, דוקא בשר מן החי שהוא גופו של חי אסור. א"כ כ"ש דמי חלב שרי.		ש"ך

טור חלב בהמה וחיה הטהורין... דוקא חלב שהתירה הכתוב אבל מי חלב אסור וה"ר מותר ואין בו משום אבר מן החי וכתב ה"ר אליעזר שמחה מתירו וכן נוהגין: יורה דעה סימן פא

שו"ע מי רגלי בהמה וחיה הטהורים, למימי חלב שלהן. ויש מי שאוסר בזה. (הר' אליעזר). וחלב ומי חלב (נסיובי דחלבא) שלהן, מותר. וה"ה (והמנהג כסברא הראשונה) (טור). יו"ד סימן פא סעיף ה

קיצור

ההלכה היא כדעת הר' שמחה	דעת הפוסקים
-------------------------	--------------------

סוג החלב שאסור באכילה מטעם בב"ח מד"ס *

סוג החלב שאסור באכילה מטעם בב"ח מד"ס

קיצור

XXXXX	רבנן לתוס'
	לרבי יוסי הגלילי:
חלב של חיה ועוף (ולא פליג ר"ע את"ק)	רבנן לרא"ש
	לר"ע:

האם ההלכה כרבנן (לפי הדעות שת"ק חולק על ר"ע) או כר"ע ?

קיצור

ההלכה היא כר"ע	דעת רוב הפוסקים
----------------	-----------------

* ליתר ביאור ראה דף 4 תחת כותרת סוג הבשר שאסור באכילה מטעם בב"ח מד"ס

עיון *

האוכל בשר בחלב של בהמה טמאה, האם הוא עובר על איסור בב"ח דרבנן?

קיצור

כן	הב"ח
לא	שאר הפוסקים

* ליתר ביאור ראה דף 5 תחת כותרת עיון